

man tycker om ungdom. Då känner man sig själv ung trots att man som jag är både gråhårig, tjock och klantig.

Det säger i dag med glimten i ögonvrån pedagogen Gustaf Wetter. Han säger det efter 40 års samlad erfarenhet av folkskolebarn i Katrineholm. I augusti 1924 kom han till staden, när läsåret nu slutar lämnar han folkskolan med pension. Men inte undervisningen. Han kommer att stanna som lärare i läroverket.

— Det var inte alls meningen att jag skulle stanna i Katrineholm, bekänner han. Men så blev det och nu är jag glad för det. Ser du, jag är född smålänning och det är jag stolt för, jag är acklimatiserad sörmlänning och det är jag glad för. Och så är jag student i Norra Latin — det är jag också mällig för. Och så är jag seminarist från Växjö, s.k. bult, och det är jag mällig för det också. Fast det var bekymmersamt i början.

Folkskollärlönerna låg på svältgränsen och det var ont om jobb på 20-talet. Det var över 80 sökande till den plats som jag fick i Södra skolan. Mitt musikaliska intresse var väl en bidragande orsak till att det var just jag som fick platsen. Det kändes ganska skönt då, när man som gymnasist varit med om att stå i kö för en kaka paltbröd eller varit med i tider då ett kilo smör kostade 25 kronor.

Lyx i utkanten

Det är inte bara 40-årsjubileum som lärare i Katrineholm heller, det är 40 år i Södra skolan.

— Den var ganska nybyggd då jag kom hit. Folk var arga för att den var så luxuös. Och så sa man att det var alldeles galet att man lagt denna pampiga byggnad i stadens absoluta utkant. Se här nere hos mej på Dalagatan hade jag mitt första svampställe. Rena vildmarken.

Men nu är det andra tider. Nu är skolkvarteret Katrineholms geografiska centrum.

Barnbarnens tur

Och nu är det barnbarnens tur att sitta i skolbänken för Gustaf Wetter. Alltså barnen till de föräldrar som på 20-talet var hans elever.

— Det slår inte fel — alltid finns det något barnbarn i mina klasser. Och jag har haft många. Kanske fler än någon kollega.

Jag började nämligen med 30 veckotimmar i skolan på dagtid. Till det kom 12 eftermiddagstimmar i slöjd med tre grupper. Fyra kvällar i veckan hade jag fortsättningsskolan. Tillsammans gjorde det 50 veckotimmar. Och det var nödvändigt för ekonomin. Sedan tillkom undervisning i yrkes- och lärlingsskolan. Också på kvällstid. Men ett tjustigt jobb med fina ungdomar som frivilligt

— När jag kom till Katrineholm var det rena vildmarken kring nuvarande Dalagatan. Där jag i dag rensar ogräs i blomrabatten hade jag mitt första svampställe, berättar Gustaf Wetter.

förkovrade sig efter dagens jobb. Jag tror inte man ska tvinga någon att gå i skolan längre än nödvändigt, om man ska nå resultat.

Och så hade Gustaf Wetter sina sångkörer. Atskilliga katrineholmare som nu nalkas nedre medelåldern minns i dag de resor till Radiotjänst han ordnade. Det var upplevelser det på den tiden. I dag också, kanske.

Tjänstledig

I realiteten har Gustaf Wetter redan lämnat folkskolan. För sju år sedan fick han tjänstledighet för att i stället undervisa i matematik och fysik i realskolan. Men undervisningen har till största delen bedrivits i Södra skolans lokaler.

Men hur har det varit med ordningen?

— Ungar gillar disciplin, förklarar jubilaren med absolut övertygelse. De vill ha ordning och reda. Kommer de för sent så blir det obönhörligen anmärkning. På det lär de sig att respektera skolans regler. Den sämsta present som föräldrar kan ge sina barn, det är att skämma bort dem.

Skilnad ändå

Men för det man håller på regler behöver man inte vara elak. För tillämpade skolan kadaverdisciplin och ungarna skulle nästan falla ner och tillbedja. Men se det har jag aldrig gillat. Nej det ska vara kamratligt — och eleverna är öppnare nu är för. Men jobbigare också. Att ha hand om dem, det är att ha hand om framtiden — ett fint jobb.

Jellon